

אבנר שר ■ צילום: מהלבנים החשפתי

בונה והורס

מוזאדי סאליב אל הפסגה, זה המסלול שעשה אבנר שר, כיום אמן מצליח ובעל משרד אדריכלות מהגדולים בארץ, שפותח היום את תערוכתו "הסוד"

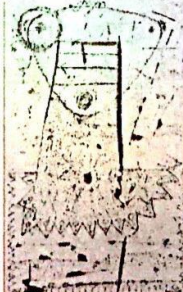
כיום אבנר שר הוא אדריכל מוביל, הבעי לים של משרד אדריכלות מהגדולים בארץ, שמתמחה במרכזים מסחריים ופרויקטים ענף קיים. בין היתר, תכנן הדרהבת הקריון. את הכשרתו בצידור ואכנות רכש כאוניברסיטת חיפה. ציוריו הוצגו וזכו להערכה רבה בארץ וברחבי העולם: בניו-יורק, מיאמי, פריז, מונקו, בלגיה והולנד. כל חייו הוא צייר הציג בתערוכות, אך נקודת מפנה חשובה אירעה כאשר נחשף לפני כשני עשירי רים לגרפיטי אגנרטיבי בתאי שירותים בכביש החוף. "ראיתי כמה אנרגיה אירעה עשו מאות אנשים כדי לבטא עצמם על קירות תא השרי רותים. אנשים שחרטו את שמותיהם על דלת פרומייקה, על טיח, על חריטה. כבר נוסף שהיכה בי הוא הנושאים – גזענות, זיוגים, מספרי טלפון, השמצות, גאות יחידה. המת נושאים היו הם. גם התפתח ריאגון. אחד כתב את הטלפון של זיה המודינת, ואחר עונה לה: "התקשרתי והיא לא עונה". באותו רגע חשתי שכל האמנות הצבעונית והיפה שעשיתי עד אז, זה סוג של מסיכה. אני עושה דברים יפים, אבל לא נכנס לעומק הדברים. אני מקטש, אבל זה לא נובע מתוך אנרגיות פנימיות. כך נולד אצלי תהליך ההשתת. באותו מעמד גיליתי שאני מסוגל להיות פרא וועץ. הילד הטוב שהייתי הפך להיות ילד רע שבוטע ומשתולל. מתוך ההשתתה הזו, מתוך הכאוס, נולדו אצלי דברים חדשים ויהייתי שמסתתר בהם סוף. שאני צריך ללמוד אותה. אף פעם לא היו אצלי פרצופים מחייכים. רק כאלה שכוועים וזועפים ושיניים חזות".

אבנר שר, 62, בן יחיד לניצולי שואה מליי סא, נולד כווארי סאליב במבנה פח בו שיכנו אז עולים. משם עברה המשפחה לקריית-אלי עזר ולקריית-אליהו. הבית היה דתי-מסורתי. הוא הניח תפלין עד גיל 21. הכיפה הוסרה במהלך השרות הצבאי.

הכיסרון היצירתי שלו התגלה בשלב מר קדם בחייו. בגיל חמש איכנו אצלו שמיעה אבסולוטית, ומיד קנו לו פסנתר. בגיל 6 התי קבל לקונסרבטוריון של בית הגנן, שם למד כמה שנים בעזרת מלגה. במקביל, צייר מגיל צעיר מאוד וזכה למחמאות. אבנר: "העתקתי ציורים של פיקאסו מתוך ספר הגדלת אותם על בריסטולים וצבעתי בצבעי שמן. עד כדי כך היה בי הלהט הזה לציורים שלו ולקובי ופי".

החיים בבית של יוצאי שואה לא היו קלים. הוא מספר: "אמי הייתה תמיד חולה, ונפסי דה מסרנס כשהייתי בן 14. בבית הכול לבאורה היה נורמלי, אבל אם קירבתי את האוזן אל חור המני עול, שמעתי על כלבים שנוגסים בכשר החשוף, על מגפיים מסומרות. שמרו עליי מכל משמר, שלא אדע מה עברו שם. לי לצאת בצמר גפן. לא נתנו שיקרה לי משהו".

"בגיל 16 פרקתי עול. עוד לפני כן הפסקתי לנגן בפסנתר. לא רציתי יותר מוזיקה קלאסית. הקמי תי להקת רוק עם הבי רים. שיער ארוך, ניגנתי באורגן. חיממנו להקות אחרות, כולל להקות של צביקה פיק. בגיל 17 התי חלתי להלחין, אבל בגיל 22 קובי אושרת אמר לי שאם אני רוצה להתי שר עם מוזיקה, או אני צריך לתת את כל כולי. אבא שלי השתגע מהר עיון שאלמר אמנת, והוא הוציא את כל הסכונותיו כדי שאלמר בסכנין משו פרקטי. כך הגעתי לארכיטקטורה. אבל כל הזמן המשכתי לצייר. לקראת סוף לימודיי שם, אפילו הודירו אותי יותר מדי נוטה לצויה, ויש סכנה שלא ייצא ממני ארכיטקט. בסופו של דבר סימתי עם ציון טוב מאוד. עוד לפני סיום לימודיי כבר פנו אליי לתכנן וילה, ואחרים ראו כי סוב והומינו אותי לעוד תכי גוני וילות בישורים בצפון ונקריית. הקריירה באדריכלות יצקה מעצמה".

מתוך התערוכה 'עילונים' טום ליפורט

אמנות

יוזם מארק-ריין

בסדר

פרשת השבוע

פקודי

"סוף מעשה"

■ שי שחם

פרשתנו חותמת את חומש "שמות" ומסיימת את כל ההכנות הנצרכות להקמת המשכן.

באחד הפסוקים בפרשה זו מגלה התורה את מוד עשיית המשכן, ומרחיב ספר הוחר הקדוש עניין זה, לכל מלאכה שכונתה אל הקדושה.

לעתיק את הפסוק הנזכר ואת תרגום הוחר ולאחר מכן ננסה לדבר מזה מעט.

יתכל כל עבודת משכן אהל מועד... לא כתוב ובני ישראל כילו את המלאכה, אלא ותכל כל עבודת משכן, כלתה מלאכה, נפתחה מעצמה.

יבוא וראת, בשעה שכל האומנים התחילו לעשות מלאכתם, מלאכה היא ממש שהתחילו לעשות, היא נשלמה מעצמה, הם התחילו, והיא מילמה המעשה, היא ממש. מאין לנו, הוא שכתוב ותכל כל עבודת אהל מועד.

ילכשנבנה בית המקדש, כל המלאכה שנעשתה, מעצמה היא נעשתה, האומנים התחילו והמלאכה נראית להם אך לעשותה ונרשמה לפנייהם, ונשלמה היא מעצמה... וכן בכל מלאכה שהיא קודש, היא נשלמה מעצמה.

עלכשי מובן מאמר חז"ל, "לא עלך המלאכה לנפשו", כי סוף המעשה, אך בדיק ייצא הדבר אינו בידך, אלא אם כן אין בדבר קודש, כגון בענייני העולם הזה, כשיאדם לוקח על עצמו לעשות משהו, הוא חייב לעשות בדיק כפי התוכנית.

אך בעניינים הרוחניים העיקר הוא ההתלהב, ולא לחינם אומרים, כל התחלות קשות, כי זו עיקר העבודה הרוחנית. ומת ייצא מזה כסף, קשה לדעת. בעולם הזה הדברים לא תמיד יוצאים כמו שתוכננו אותם, כמה פעמים אדם בא לעשות משהו עם כוונה טובה, והכול משתבש.

אך אילו היינו יודעים שבדברים רוחניים אין אנו יכולים לדעת וגם אין לנו אחריות, כיצד הם יתאימו, היינו פחות נשברים מהביוזון, כי היינו מאמינים באמת, שמה שיישאר לבסוף הוא רק הרצון הטוב מסוג נבעת הפעולה.

דאמנה שהתחלות הן עלינו, ולא סוף המעשה, יכולה ממש לעזור, לעשות את הדבר ממש.

כי על פי רוב דברים רוחניים לוקחים זמן, בין אם זה בין בני האדם, כגון: חינוך ילדים, ובניית קשר ווני וכו'. ובין אם זה בין האדם והשם כגון: אמנה ותפילה וכו'. לא באותו יום אתה רואה את פירות מעשיך, לפעמים זה אורך חודש, לפעמים שנה ולפעמים כמה שנים. הלחץ הרגשי האחריות, כאילו עליי מוטל שזה ייצא מושלם, הוא על-פי רוב מה שפארק.

למשל רוע של עין ששלחנו באדמה, אם כל יום נבוא ונדבוק ונשקה ונשיא וכו', בדרך כלל רק פארק. כל גנן יודל קל חתין את התנאים ותן לו לנדול לכה, אם אתה באמת אוהב אותו, תשכח ממנו קצת ותן לו זמן.

כשאדם מבין שעליו רק מוטלת התחלה והדבר יתחיל מאליו בבוז וזמן, הרבה יותר קל לו לתת להתחיל לקרות, לתת לחיים לחיות, לא לשפוט ולהכניע דעה בכל רגע, אלא לניסוח עמוק, לדעת שאני עשיתי את כל מה שבאחריותי, ויש משהו שישים אותה כפי שהיא אמורה להפתים, ואם זה לא ייצא בדיק כמו שרציתי, מה לעשות, ככה זה בחיים.

שבת שלום ומבורך